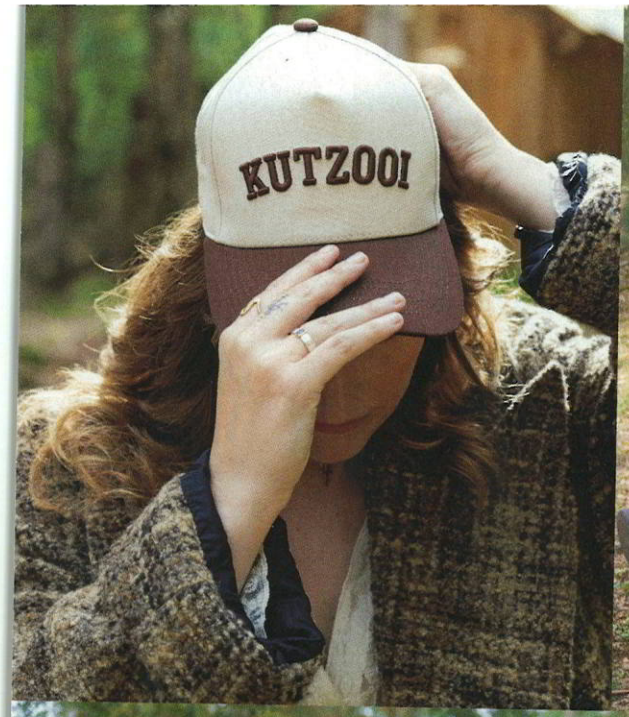
'Leef het LEVEN NÚ'

Vijf jaar geleden kreeg **Michaela Kamphuis** (37) baarmoederhalskanker. Ze liet haar baarmoeder verwijderen, maar twee maanden later bleek de kanker terug. Samen met zus **Felisia** en vriendin **Marloes** vertelt ze hoe humor en tomeloze levenslust haar erdoorheen sleepten.

Tekst **Eline Roerdink** Fotografie **Chantal Spieard**
Styling & productie **Karin van der Knoop**
Visagie **Carla Rep**

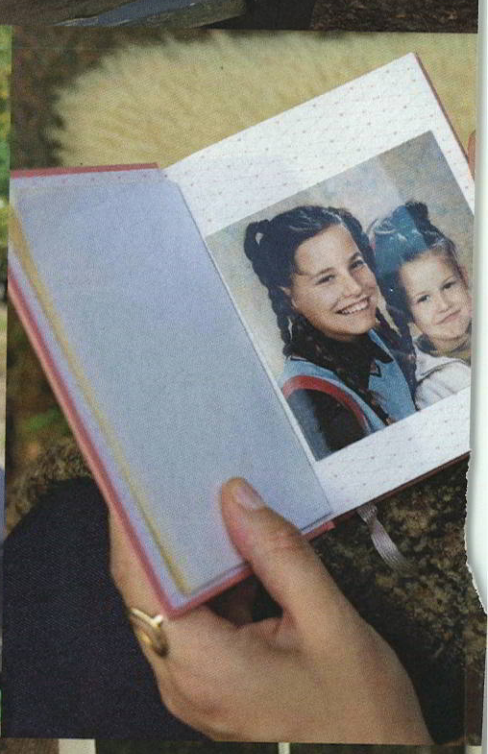

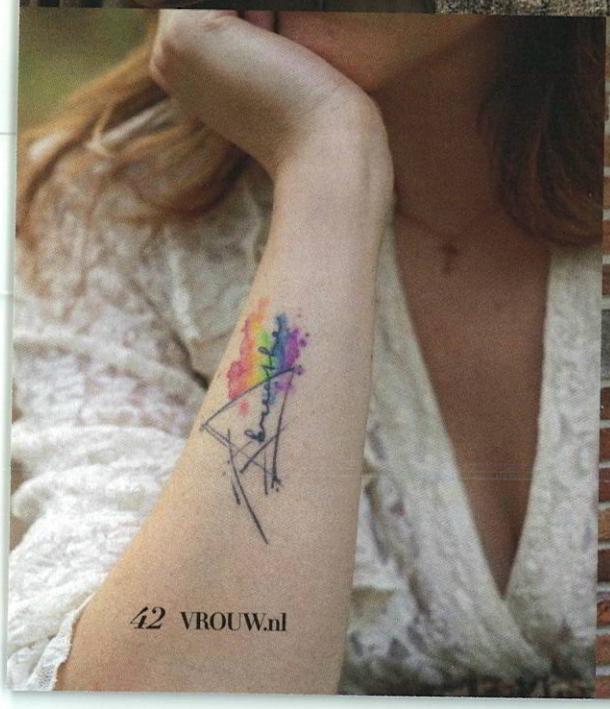

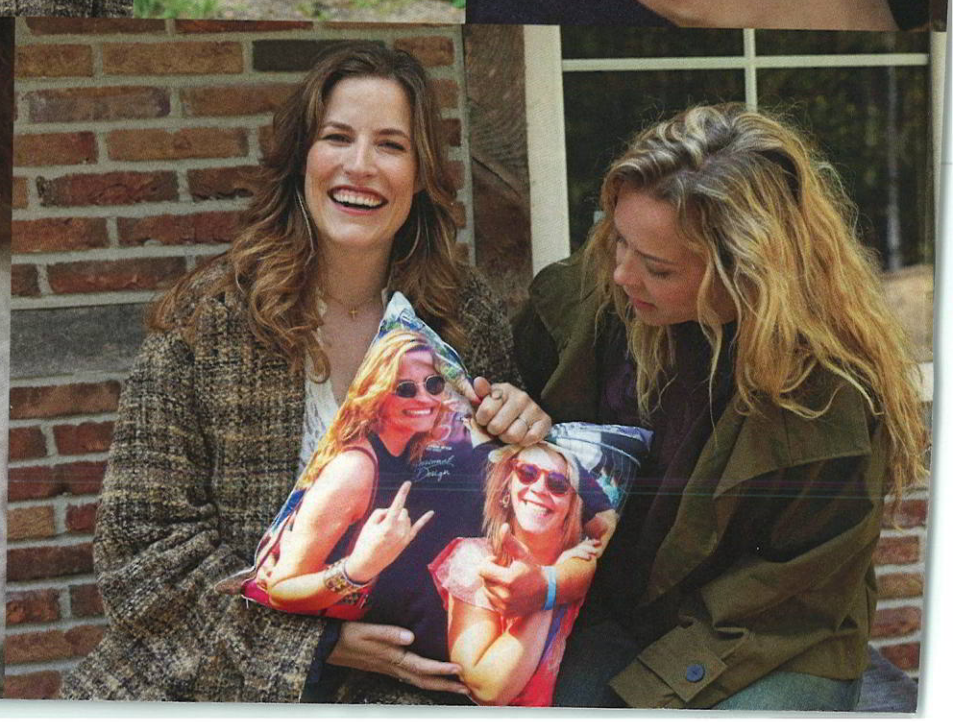

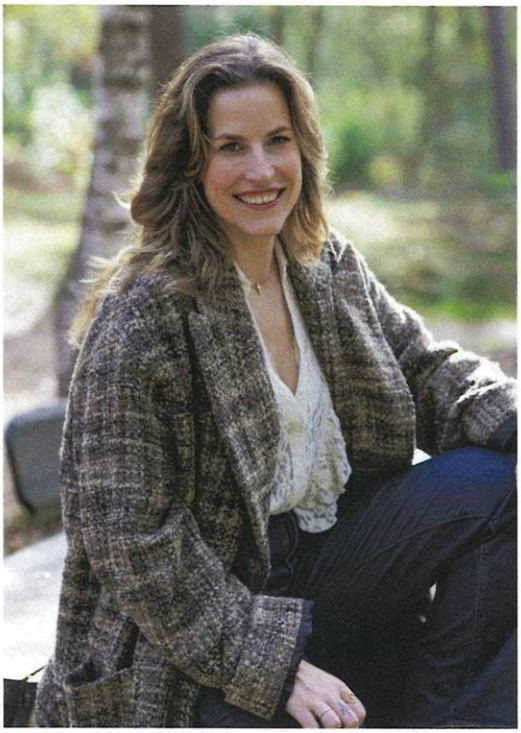

‘De vechtlust was er direct: de kanker zou mij er niet onder krijgen’

De vrouw

Michaela (37): "Ik weet nog dat ik de behandelkamer uitliep en de gynaecoloog tegen mij zei: 'Sterkte meid.' Het woord kanker was nog niet gevallen, maar ik voelde aan alles dat het mis was. Ik had nota bene al vier uitstrijkjes laten doen vanwege spontane bloedingen. Er kwam niets uit. Een dag later werd ik gebeld: baarmoederhalskanker. Het ergste vond ik nog niet eens dat ik ziek was, maar dat ik al mijn dierbaren moest vertellen dat ik kanker had. Het verdriet in hun ogen raakte mij zó en ik voelde mij daar ontzettend schuldig over.

'Soms wringt het dat anderen wel moeder mogen zijn en ik niet'

Om de kans op overleven te vergroten, besloot ik mijn baarmoeder en eierstokken te laten verwijderen. Om mezelf niet te verliezen in angst, hakte ik elke dag op in kleine stukjes. Het ene uur deed ik een spelletje, het volgende uur belde ik een vriendin. Helaas werd het wel even zwart voor mijn ogen toen twee maanden na de operatie de kanker terug bleek te zijn. Mijn wereld stortte in. Ik was boos en wist niet waar ik het zoeken moest. Al was de vechtlust er ook direct. De kanker zou mij er niet onder krijgen. Met steun van al mijn dierbaren ging ik weer de medische mallemolen in. En ondanks alle ellende probeerde ik er elke dag iets moois van te maken. Ik ging met een clownsneus door het ziekenhuis, trok mijn mooiste kleding aan en heb er wat afgelachen met vriendinnen. Humor hield me staande. Ondanks dat het verschrikkelijk was, probeerde ik dat grote zwarte gat een klein gouden randje te geven. Dat maakte het dragelijker voor mezelf én voor de mensen om mij heen.

Inmiddels zijn we bijna vijf jaar verder en ben ik nog steeds schoon. Al is de nasleep niet mals. Ik heb een chemobrein, lymfoedeem in beide benen en zal nooit meer een kindje kunnen dragen. Ook sta ik altijd op scherp. Als ik iets vreemds voel in mijn lijf, bel ik meteen. Dat is vermoeiend, maar bovenal ben ik dankbaar dat ik er nog ben. En dat ik mijn leven mag delen met mijn vriend.

Ik leerde hem twee jaar geleden kennen. Dat was best spannend. Ik was onzeker over mijn littekens, mijn lichaam en mijn seksleven. Wilde ik mezelf – letterlijk en figuurlijk – blootgeven? Mijn vriend heeft mij altijd gezien voor wie ik echt ben. Hij heeft mij geleerd dat ik niet te veel ben, dat ik in zijn armen mag kruipen als ik verdrietig ben en om mezelf te omarmen.

Samen een gezin stichten zit er niet meer. Hij is al wat ouder, heeft een dochter uit een vorige relatie en geen kinderwens meer. Het blijft een gevoelig onderwerp, maar ik heb ook geaccepteerd dat moeder worden voor mij niet is weggelegd. Gelukkig kan ik die liefde op andere plekken kwijt, zoals bij de kinderen van Marloes, die voelen als mijn eigen kinderen, en ook als docent in het mbo. Maar soms wringt het: dat anderen wel moeder mogen zijn en ik niet. Tegelijkertijd is dit wat het is.

Niemand wil ziek worden, maar het heeft mij ook veel gebracht. De band met mijn vriendinnen en mijn familie die nog hechter is geworden, het boek *Kutzooi* dat ik heb geschreven en mijn prachtige werk voor Olijf, dat ik sinds kort doe. Deze stichting zet zich in voor vrouwen met gynaecologische kanker. Ik hoop dat ik door het delen van mijn verhaal vrouwen kan aanmoedigen om in gesprek te gaan over de ziekte en samen het taboe te doorbreken. Ik weet hoe eenzaam het kán voelen, maar weet: je bent nooit alleen!

Ik had liever nooit kanker gehad, maar het heeft mij ook gevormd tot wie ik nu ben. Ik voel me krachtiger dan ooit, ben gelukkig en vooral enorm dankbaar. Want als kanker je iets leert, dan is het wel relativeren en vooral genieten van elke dag. Dat doe ik, met volle teugen." ▶

De zus

Felisia (32): "Het moment waarop ik hoorde dat mijn zus kanker had, stortte mijn wereld in. Michaela had al langer het gevoel dat er iets niet goed zat. Dat had ze ook met mij gedeeld. Ik bleef hopen dat er niets aan de hand was. Je wilt níet horen dat je zus ernstig ziek is. Michaela is zo krachtig en positief van aard. Zelfs na deze diagnose.

Ik weet nog dat ze het aan onze ouders vertelde. Heel luchtig en met het verzoek om gewoon weer door te gaan met het leven. Dat was enigszins misschien zelfbescherming, maar het is ook wie Michaela is. Ze gaat overal met een gestrekt been in en stuitert vol energie door het leven. Dat veranderde niet tijdens haar ziekteproces. Ik zie haar daar nog zitten voor het ziekenhuisraam, in haar mooiste glitterjurk, een dag nadat ze een zware behandeling had ondergaan. Ze zat zwaar onder de medicatie en was niet helder, maar die jurk móést en zou aan. Het was haar manier om zichzelf te blijven en om van elke dag iets moois te maken. Ongeacht de ziekte die in haar lichaam sluimerde.

'Die glitterjurk móést aan, al zat ze zwaar onder de medicatie'

Als zusje probeerde ik daar zoveel mogelijk in mee te gaan. Als ze voor een chemo naar Groningen moest, gingen we een dag eerder. Dan boekten we een hotel, gingen we shoppen en uiteten en dan pas naar het ziekenhuis. Het was een middelvinger naar het ziek zijn. Daar hadden we geen invloed op, maar wél op hoe we ermee omgingen. Al betekent het niet dat het mij niets deed. Ik vond het ook heel heftig. Het wachten op uitslagen, controles, maar vooral toen de kanker zo snel terugkwam. Ik was compleet lamgeslagen. Hoe kon het? Michaela had er juist voor gekozen om alles weg te laten halen, om de kans op terugkeer te verkleinen.

Dat was een moment waarop bij mij de paniek toesloeg. Ik was bang om haar te verliezen. Hoewel ik die gedachte kon toelaten, parkeerde ik 'm ook snel weer. Leven in het hier en nu was wat mij hielp om niet in de angst te schieten. Wat waren de feiten? Wat had Michaela van mij nodig? Dat waren de dingen waar ik mij op focuste. Door de chemo had ze soms trek in gekke dingen. Dan belde ze mij 's avonds laat op omdat ze snakte naar pizza met zure matten. Dan sprong ik direct in de auto om dat voor haar te halen. Helemaal omdat ik wist dat Michaela het lastig vond om hulp te vragen. Ze voelde zich vaak te veel en had soms het gevoel dat zij de oorzaak was van het verdriet bij ons. Wat natuurlijk totaal niet het geval was. Ik wilde er voor haar zijn, haar helpen waar ik kon. Mijn focus lag in die periode vooral bij haar. De rest van mijn leven verdween een beetje naar de achtergrond.

Een goede vriend kreeg dat in de gaten. Hij stond op een avond voor de deur met een fles wijn. 'We kunnen 'm samen opdrinken en erover praten?' Gepraat hebben we. Heel veel zelfs, want het mondde uiteindelijk uit in een relatie. Het heeft mij daarmee ook iets moois gebracht. De band met Michaela is ook nog hechter geworden dan hij al was. Ze heeft mij geleerd om mijn emoties te tonen, om erover te praten, maar ook om wat vaker 'ja' te zeggen tegen het leven. Voorheen vond ik dingen soms best spannend. Zo stond een master al lang op mijn wensenlijst, maar ik durfde niet. Was bang dat het niet zou lukken. Maar door het ziekteproces van Michaela én mijn partner, die vlak daarna leukemie kreeg, veranderde alles. Ik zag hoe fragiel het leven is en dat je het nú moet leven. Ik schreef mij in voor die master en wisselde van baan. Bij elke spannende beslissing stel ik mezelf nu de vraag: wat kan er nou echt gebeuren? Ik geniet meer dan ooit tevoren met mijn vriend, die gelukkig ook weer genezen is. Het leven is kort, maak er iets moois van!" ▶

‘Doodgaan was geen optie: dat kon en mocht niet’

‘Ik wilde er voor haar zijn, mijn zus helpen waar ik kon’

De vriendin

Marloes (38): "Michaela en ik kennen elkaar al negentien jaar en de basis van onze vriendschap is dat we elkaar altijd aanmoedigen. Dat is ook wat ik tijdens haar ziekteproces heb gedaan. Mies ging ervoor en dus ben ik naast haar gaan staan om het samen met haar te doen. Gek genoeg is er geen moment geweest waarop ik bang was om Mies te verliezen of dat ze het niet aan zou kunnen. Ik denk ook omdat Mies mij nooit dat gevoel heeft gegeven. Ik kan me geen moment herinneren waarop ze er doorheen zat of bij de pakken neer is gaan zitten. Het was bijna een feestje om Mies naar de chemo's te brengen. Uitgedost in haar mooiste outfit en met een glimlach op haar gezicht stapte ze altijd de auto in. Het was haar manier om te zeggen: de kanker krijgt mij er niet onder. Niet dat ze haar kop in het zand stak, maar zo probeerde ze er het beste van te maken. Dat is precies hoe ik haar ken. Ik heb Mies nooit zielig gevonden, want dat wilde ze absoluut niet. Wat ik wel lastig vond, is dat ze mij – met name in het begin – buitenspel dreigde te zetten omdat ze mij niet wilde belasten. Ik begreep haar gevoel, maar heb haar daarna streng toegesproken dat dat niet ging gebeuren. Ik wilde haar júist graag helpen. Door kleine dingetjes, zoals het regelen van vervoer voor de chemo's, heb je toch het gevoel dat je iets kunt doen. Ik herinner me nog goed dat Mies op de dag van de operatie nog even bij ons koffie kwam drinken. Ik zie haar daar nog staan, met mijn jongste in haar armen. Wetende dat haar baarmoeder die dag zou verdwijnen. Dat vond ik moeilijk. Ik vond het in die tijd ook lastig om met haar over mijn kinderen te praten. Ook al drukte Mies mij meteen op het hart dat het nergens voor nodig was. Mijn kinderen waren ook onderdeel van haar leven. Al vanaf de geboorte is ze betrokken en ze noemen haar ook allebei tante Mies. Die rol vervult ze met zoveel liefde. Dat Mies zo open is en dat ik alles met haar kan delen, maakte het ook makkelijker om betrokken te zijn bij haar.

'Ze had er niks aan als ik onder een dekentje zou gaan zitten huilen'

Er was ook veel lol. Ik ging eens bij Mies op ziekenbezoek met een reep chocola. Onderweg in de auto had ik zoveel zin in chocola dat ik een klein hapje nam van de reep. Eenmaal in het ziekenhuis ontdekte Mies dat en moest ze zó hard lachen. Het typeert onze vriendschap. Ondanks alles wat er gaande was, konden we nog steeds met elkaar lachen. Sterker nog: ik denk dat de humor het dragelijk maakte voor ons allebei. Al was het heus ook intens en spannend. Zoals toen ze mij vertelde dat ze het gevoel had dat er weer iets niet goed was. Ik veegde dat van tafel. Het was vast angst, dat kón niet. Toen het wel zo bleek te zijn, was ik heel erg boos. Mies had niet alles doorstaan om nu alsnog heel ziek te worden. Doodgaan was geen optie. Dat kon niet, dat mócht niet. Ik vond het zo oneerlijk voor Mies. Maar die had nog zoveel levenslust dat ze de schouders eronder zette en opnieuw het gevecht aanging. Dus deed ik dat ook. Ze had er niks aan als ik onder een dekentje zou gaan zitten huilen. Ik ben alleen maar trots en dankbaar voor hoe Mies het heeft gedaan en op de manier waarop ze nu in het leven staat. Al vind ik het wel moeilijk als ik haar met haar 37 jaar zie worstelen met haar steunkousen. Dat gun ik haar niet.

Haar ziekte heeft mij en mijn leven ook veranderd. Stress heb ik niet meer en ik probeer alles met nog meer humor te bekijken. Zo zwaar is het leven echt niet. Je moet er zelf iets van maken en genieten van elk klein moment. De band met Michaela is nog hechter. Nog meer dan we al deden moedigen we elkaar aan om te springen als het spannend is. Want wat heb je nou écht te verliezen?" ■

Kleding Jack Zoro, shirt, jeans C-Stud Verkopunt Zie inhoud